Vrijdag 29 Maart 1946 — DAGBLAD — 63ste Jaargang No. 4773

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

Hoofdredacteur: Dr. Joh. Hartog tel. 1858; Postbus 80, Willemstad. Redactie-adres Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad: tel. 38.

eiligheidsraad zal Iraanse quaestie verder bespreken.

Men zal vragen stellen aan Moskou en Teheran

Evacuatie Iran schijnt voort te gaan

USLAND NIET UIT DE ERELDORGANISATIE.

usland heeft duidelijk geakt, dat het zal blijven deelmen aan de werkzaamheden de Organisatie der Verenig Landen ondanks de terugtrekg van Gromyko uit de beekingen over Iran in de Veieidsraad.

e eerste aanwijzing werd nderdagmorgen gegeven toen ofessor Boris Stein namens sland de vergadering bijwoon van het comité dat de werkze voor de Veiligheidsraad werkt.

Tegelijkertijd zeide een Rusche zegsman, dat Rusland zou orden vertegenwoordigd op de sloten bijeenkomst van de Veieidsraad in de namiddag. De gsman, Victor Ulancher, Perscretaris in het Sovjet-Consut, zeide dat indien Gromyko f de bijeenkomst niet zou bijonen, iemand anders er zou n. Hij zeide, dat Rusland „ze niet de Organisatie der Vergde Landen verliet" toen de mbassadeur Woensdag uit de rgadering van de Veiligheidsd wegliep.

Gromyko zelf was minzaam, ch weigerde commentaar te leren op zijn plannen toen hij zijn hotel kwam om een bek te brengen aan het Russisch nsulaat. (New York, (AP) 28.3).

DE GEHEIME VERGADERING VAN DE VEILIGHEIDSRAAD.

De meerderheid van de Veiheidsraad begeeft zich, voormelijk onder leiding van Byrs, naar een krachtmeting met usland over zijn weigering om eel te nemen aan de bespreking an het Iraanse geval.

Vanmiddag moet de Raad om 5 uur E.S.T. weer in het openaar bijeenkomen na in de geheie vergadering van gisteren — waar Rusland niet vertegenwoordigd was — om een plan an te nemen teneinde aan Mosou en Teheran drie bepaalde ragen voor te leggen welke berekking hebben op de eventuele nderhandelingen tussen hen en ver de terugtrekking der Russche troepen uit Iran. Een antoord zal verzocht worden vóór Dinsdag of Woensdag van de volgende week waarna de Raad met of zonder antwoord de besprekingen zal voortzetten.

Volgens personen die op de de hoogte zijn van de gisteren gevoerde beraadslagingen was de meerderheid ervoor om zonder Rusland de behandeling voort te zetten. Onder de vooraanstaande diplomaten waren er sommigen die hoopten dat Rusland een of andere methode zou vinden om zich uit de benarde positie te bevrijden. In privé gaven enkelen uiting aan de hoop dat Gromyko nieuwe instructies zou ontvangen nadat het Kremlin de wereldreactie over zijn dramatisch weglopen uit de bijeenkomst van Woensdag heeft afgewogen en teneinde de eenheid onder de grote mogendheden in de Raad te herstellen.

De Ambassadeur bleef gisteravond in zijn kantoor in het Consulaatsgebouw tot na middernacht toen hij terugkeerde naar zijn hotel.

Volgens personen die bekend zijn met zijn verklaringen in de geheime bijeenkomst van gisteren zou Byrnes ernstige pogingen doen om een **oplossing** te doen in het Iraanse geval en om de harmonie in de Raad te herstellen. Doch hij is vastbesloten, met de uitgesproken steun van Truman, om geen enkele Sovjetboycott het werk in de Raad te doen belemmeren voor zover dat kan worden voorkomen, zelfs al bezet Rusland een der vaste zetels in dat orgaan.

Naar men zegt worden de drie vragen, welke aan Rusland en Iran ter beantwoording zullen worden voorgelegd, gereedgemaakt. Ongeacht hoe zij uiteindelijk zullen worden geformuleerd is bekend, dat Byrnes de volgende dingen wil weten: 1) Waarom zijn de Russische verzekeringen dat hun troepen worden teruggetrokken uit Iran, behoudens onvoorziene gebeurtenissen, niet bevredigend voor de Iraanse regering? 2) Welke onderhandelingen zijn gaande tussen Rusland en Iran? 3) Is de verwijdering van de Russische strijdkrachten afhankelijk van deze onderhandelingen?

De grote vraag, welke men zich stelt is of Rusland zal antwoorden.

Men hoopt, dat Moskou, inplaats van de vragen schriftelijk te beantwoorden, zal deelnemen aan de bespreking ervan. (New York, (AP) 29.3).

DE KLEINE MOGENDHEDEN VERZETTEN ZICH.

De strijd in de Veiligheidsraad over het Iraanse geval heeft aangetoond, dat de oude quaestie van de kleine mogendheden tegen de grote mogendheden nog zeer levendig is en een overheersende rol zal spelen in dit en andere onderwerpen. Hoewel de Verenigde Staten en Groot Britannië de pogingen leidden om Iran te doen horen, lieten de kleine mogendheden die in de Raad vertegenwoordigd zijn hun collega's geen ogenblik vergeten, dat dit een strijd was tussen een klein land en een groot. Byrnes zeide herhaaldelijk, dat de hoofdzaak was of de deuren van de Raad open zouden staan voor elk der veertig kleine landen in de organisatie, indien zij zich bedreigd gevoelen.

Even uitgesproken over dit punt waren de vertegenwoordigers van Egypte, Mexico en Nederland, die een leidende rol speelden in het debat en er de nadruk op legden, dat zij, gelijk Iran, tot die kleine mogendheden behoren waarover Byrnes het heeft. Samen met Australië en Brazilië stemden zij tegen Ruslands poging om het Iraanse geval van de agenda te schrappen en tegen de Sovjetpoging om de besprekingen van de quaestie uit te stellen tot 10 April.

Slechts een van de zes kleine mogendheden in de Raad koos de zijde van Rusland: Polen. Maar zelfs de Poolse afgevaardigde Oscar Lange legde er herhaaldelijk de nadruk op dat hij namens een kleine mogendheid sprak.

Lange zeide tot de verslaggevers: „Polen is geen grote mogendheid en heeft geen speciaal belang in zulke quaesties als de Iraanse. Wij willen slechts de vrede en verstandhouding bewaren in het internationale leven. Wij willen een botsing helpen voorkomen tussen de grote mogendheden en hebben een middenpositie ingenomen."

Wellicht een der meest hartstochtelijke toespraken namens de kleine mogendheden tijdens het gehele debat werd gehouden door Mahmoed Hassan Pasja van Egypte, die op de tafel sloeg met zijn handen en met diepe ontroering sprak. „De kleine landen wachten op onze beslissing" zeide hij. „Die kleine landen willen weten wat er zal gebeuren indien zij naar de Raad gaan om verslag uit te brengen wanneer zij bedreigd worden door een vreemde mogendheid."

Het was Hassan Pasja die de motie indiende welke uiteindelijk de Iraanse afgevaardigde naar de conferentietafel deed komen om zijn standpunt te verklaren. Hij werd krachtig gesteund door Francisco Castillo Nájera, den Mexicaansen Minister van Buitenlandse Zaken, die verklaarde dat de kleine landen van de wereld zich bedreigd zouden gevoelen indien Iran geen kans kreeg om te verschijnen voor de Raad. Nájera zeide: „Als vertegenwoordiger van een klein land kan ik de Russische interpretatie van de Iraanse situatie niet aanvaarden."

Een zwijgzaam lid van de Raad — het enige lid dat niet deelnam aan de bespreking van de Iraanse quaestie — was Pedro Leao Velloso van Brazilië. Hij volgde de besprekingen aandachtig en stemde om den Iraansen vertegenwoordiger onmiddellijk te doen horen. (New York, (AP) 29.3).

NIEUWE STATENLEDEN BENOEMD.

Vanmorgen heeft de Gouverneur de beschikking getekend waarbij de door ons jongstleden Dinsdag genoemde heren benoemd zijn tot leden, voorzitter en ondervoorzitter van de Staten van Curaçao.

Dit zijn dus: Dr. A. W. J. M. Desertine (voorzitter), (W. R. Plantz, ondervoorzitter), voor Bonaire L. D. Gerharts, voor Aruba Victor E. Henriquez, voor Curaçao (en de CPIM) C. W. J. Jonckheer en Mr. E. Cohen Henriquez.

De Gouverneur heeft Lodewijk D. Gerharts, die voor Bonaire gekozen was maar door verzuim zijn geloofsbrieven niet inleverde en dus geen gekozen lid kon worden, thans benoemd. Gevolg is dat er maar veertien leden zijn en dat Curaçao vier jaar lang met een Statencollege zal zitten dat slechts veertien leden telt, nog minder dan het toch al povere vijftiental.

WAT HET RUSSISCHE VOLK LEEST.

Het Russische volk las, dat de mogelijkheid bestaat dat Cuba een beroep zal doen op de Verenigde Landen in verband met de aanwezigheid van Noordamerikaanse militaire bases in Cuba. Een Tass-bericht...... uit New York haalde aan uit het socialistische blad „Hoy" waarin gezegd werd, dat, ingeval de diplomatieke onderhandelingen geen oplossing zouden brengen in de quaestie om deze bases aan Cuba te geven, Cuba het geval dan onder de aandacht van de Verenigde Landen zou kunnen brengen. (Moskou, (AP) 29.3).

WILLEN BIJ DE SOVJET-UNIE.

Een organisatie welke zich de „Armeense Nationale Raad van Egypte" noemt zeide in een brief aan Trygve Lie, Secretaris Generaal van de Organisatie der Verenigde Landen: „De Armenen over de gehele wereld wensen hun land, dat nog onder Turkse overheersing staat, weer samenvoegen met het aangrenzende Sovjet-Armenië." De brief drong erop aan, dat de Veiligheidsraad deze „uiterst kwetsende" zaak zou helpen oplossen. (Cairo, (AP) 28.3).

BRITS PACT MET TRANSJORDANIË.

De bepalingen van het alliantie-verdrag tussen Groot Britannië en Transjordanië waarin de Britten de onafhankelijkheid van Transjordanië erkennen, werden gepubliceerd in het Witblad. Het pact, dat nog door den Koning moet worden bekrachtigd, voorziet in de wederzijdse bijstand in geval van een aanval en in een „volledig en openhartig overleg...... in alle zaken van buitenlandse politiek, welke hun gemeenschappelijke belangen zouden kunnen raken."

In een aanhangsel van het verdrag stemt Groot Britannië in om financiële hulp te bieden teneinde de militaire strijdkrachten van den Emir voldoende op peil te houden om de clausule van wederzijdse bijstand te kunnen vervullen.

Ook staat deze overeenkomst Groot Britannië toe om strijdkrachten te handhaven in Transjordanië op de posten waar zij gestationneerd waren ten tijde van de ondertekening van het pact en op zulke andere plaatsen als overeengekomen waarbij Transjordanië accomodatie, onderhoud, opslagplaatsen voor ammunitie en voorraden levert en faciliteiten verleent voor de beweging en opleiding der troepen. (Londen, (AP) 28.3).

Herbert Lehman (boven) is afgetreden als Directeur Generaal van de Herstel-Organisatie. Hij is opgevolgd door Fiorello H. La Guardia, oud-burgemeester van New York.

WAT GEBEURT ER IN KOREA?

Een officiële Noordamerikaanse berichtgever zeide, dat de Russische autoriteiten het verzoek hebben afgewezen om een Noordamerikaans vliegtuig te doen landen te Heijo, hoofdstad van de Russische bezettingszone in het Noorden van Korea, met een boodschap voor Generaal I. M. Tsjisianov, den Sovjetbevelhebber. De berichtgever gaf de aard van de boodschap niet te kennen. Blijkbaar betrof zij de huidige onderhandelingen van de gezamenlijke Noordamerikaans-Russische commissie voor Korea en kwam zij van Generaal John R. Hodge, Noordamerikaanse bevelhebber in Zuid-Korea. Geen uitleg werd gegeven waarom het vliegtuig er niet heen mocht (Seoul, (AP) 29.3).

ZONNEVLEKKEN.

Er is een ernstige radio-stoornis ontstaan als gevolg van zonnevlekken.

De radio-verbindingen tussen Londen en New York werden Donderdagmorgen verbroken en zowel het kabel- als telegraafverkeer tussen New York en Zuid-Amerika werd ernstig verstoord. De verbindingen tussen New York en New Orleans werden ontwricht. Ook scheepskompassen worden beïnvloed door dit natuurverschijnsel. **Men gelooft** dat de moeilijkheden vijf à zes dagen zal duren. (New York, (AP) 28.3).

het nieuws van vandaag

Met of zonder Rusland — zo heeft de Veiligheidsraad besloten — zal de Iraanse quaestie verder worden behandeld. Gistermiddag kwam men in een geheime vergadering bijeen nadat de gehele dag besprekingen waren gehouden over de vraag of Rusland er vertegenwoordigd zou zijn. De Russen zelf hadden aanvankelijk gezegd, dat zij deze vergadering, welke over de werkwijze zou handelen, zouden bijwonen. Doch het Iraanse geval wilden zij niet bespreken. Op het laatste ogenblik schijnen zij besloten te hebben om niet te gaan; misschien vermoedden zij dat er wel over Iran gesproken zou worden. Hoe dan ook, vanmiddag is er weer een openbare vergadering waarbij men een beslissing zal nemen voor het zenden van enkele vragen naar Moskou en Teheran. Hoe deze vragen zullen worden geformuleerd is nog niet bekend, doch men weet zo ongeveer van welke strekking zij zullen zijn. Vooral Byrnes wenst klaarheid in de zaak en het schijnt dat hij zo een beetje de leiding heeft bij de besprekingen. Zal Rusland antwoorden op de vragen? Dat is de grote vraag, die men zich stelt. Doch het schijnt reeds vast te staan, dat met of zonder Russisch antwoord de behandeling van het geval zal worden voortgezet. 10 April is niet zo ver weg en de diplomaten zullen waarschijnlijk de zaak zodanig weten te rekken dat er geen ernstige besluiten worden genomen zonder dat Rusland eraan deel neemt.

Of Rusland van plan is iets te doen vóór die datum is een tweede. Gelukkig wijzen berichten uit Teheran erop, dat de evacuatie uit Iran voortduurt. Hoe het Russische volk denkt over het geval weten wij nog steeds niet. Al zouden de geallieerde correspondenten in dat land de voelhoorns uitsteken, dan nog twijfelen wij eraan of zij achter de waarheid zullen komen. De Sovjet-pers tracht de goegemeente intussen wijs te maken, dat in andere landen dan Iran net zo goed verbolgenheid heerst over de aanwezigheid van Britse of Noordamerikaanse troepen. Zo zou Cuba er over denken om te protesteren bij de Organisatie der Verenigde Landen tegen de aanwezigheid van Noordamerikaanse bases in het land. Behalve uit Moskou horen wij anders niets van de Cubaanse klachten. Brazilië's Pedro Leo Velloso, die in de Veiligheidsraad zelf niets zegt, deelde enkele dagen geleden aan de pers mede, dat nergens in Latijns Amerika de Noordamerikaanse strijdkrachten een probleem vormen.

Nieuws van de Vereenigde Staten.

Toenadering tot Engeland.

De muiterij van de Brits Indische Marine en de troebelen in Calcutta, de strubbelingen in Egypte, de latente wrijvingen in het nabije Oosten, waarbij Palestina een rol speelt en de discussies in de vergaderingen van de Verenigde Landen over de positie van de Engelsen in Hellas en Indonesië, hebben Engeland hier wederom in het centrum van de belangstelling geplaatst.

De verhouding tot Engeland is een van de moeilijkste problemen voor den Noordamerikaan, omdat er zovele emotionele elementen in meespelen. Het is er mee, als met de verhouding tussen een veel ouderen broer tot een jongeren broer. Zij zijn verwant. Zij zijn van hetzelfde bloed. De oudere broer heeft echter vele jaren over den jongeren broer de baas gespeeld. De jongere broer kan dat nooit vergeten. Hij wil van geen enkel baasspelen van **zijn ouderen broer weten, zelfs** als hij niet hem, maar anderen betreft. Ja, hij verkneukelt zich innerlijk, wanneer de oudere broer moeilijkheden heeft om elders zijn autoriteit te handhaven. Als de oudere broer echter werkelijk in moeilijkheden komt, dan wordt de jongere zich plotseling bewust, dat het toch zijn broer is en dat hij hem ter zijde moet staan.

Als er dan bovendien nog anderen op het toneel komen, die aan beide broers moeilijkheden bezorgen, dan komt het bewustzijn van de familieband nog sterker naar voren. Dan wordt er zelfs een gevoel van voldaanheid wakker bij den jongeren broer, dat hij in staat is om den oudere te helpen.

Zo schijnt er ook in de Verenigde Staten van Noord-Amerika een grotere geneigdheid te ontstaan om de moeilijkheden van den ouderen broer met grote objectiviteit om niet te zeggen met meer welwillendheid te bezien. Een eerste bewijs daarvan was het gemeenschappelijk bestuderen van de Palestijnse quaestie. Het verlenen van de lening aan Engeland, aanvankelijk bezien in het licht van een algemene actie tot herstel van de wereldhuishouding, komt meer en meer te staan in het licht van steun aan een stamverwant land. De kansen op de goedkeuring van deze lening door de volksvertegenwoordiging, die nog lang niet verzekerd was, nemen er door toe. Het feit, dat Engeland in Brits Indië en in Birma en de Maleise Staten en ook in Indonesië gematigd en bedachtzaam optreedt, doet het hier vele vrienden winnen. Met waardering heeft men er kennis van genomen, dat de Engelse Regering hoogst bekwaam drietal heeft uitgezonden om nieuwe voorstellen aan Brits Indië over te brengen, die op de organisatie van een constituante en de schepping van een tijdelijk uitvoerend bewind in Brits Indië gericht zijn.

Rusland is een probleem.

De toenadering tot Engeland moet — gelijk reeds aangeduid — mede bezien worden in het licht van de verhouding tot Rusland. De Verenigde Staten van Noord Amerika, die op een herstel van een vrije uitwisseling van goederen en diensten in de gehele wereld rekenen en ter zake voor zich zelf veel verwachten van Mantsjoerije en Noord-China, zijn op dit gebied zeer teleurgesteld.

Rusland is voor Noord-Amerika een probleem van de eerste orde. Men houdt hier niet van de Russische tactiek van verrassingen, van zetten en tegenzetten. Men wil gaarne dat Rusland zijn kaarten op tafel legt en openlijk zegt, wat het wil. Men ziet wellicht wat te veel, dat zulks alleen mogelijk is, als er in het algemeen een zeker onderling vertrouwen en een zekere geneigdheid tot samenwerking bestaat. Indien men de Noordamerikaanse pers in haar schakering leest, dan kan men zich zeer goed voorstellen dat de Russen zich wel eens afvragen, of het volk van Noord-Amerika daartoe in beginsel bereid is. De neiging is zeker niet bevorderd door de laatste rede van Maarschalk Stalin, waarin men hier bedenkelijke geluiden in de richting van de wereld-revolutie meende te beluisteren.

Toch heeft de New York Times in haar laatste Zondagseditie in het hoofdartikel de puntjes op de i gezet. Zij heeft gevraagd. Wat wil Rusland? Wil het zuiver alleen evenals de Tsaren de macht van Rusland uitbreiden? Verwacht het alleen en uitsluitend aannemelijke verhoudingen indien het Communisme overal aanvaard wordt? Of is Rusland slechts bezorgd om eigen veiligheid? Vrees is dikwerf de diepere oorzaak voor gerammel met sabels en ander wapentuig. De Times is geneigd om aan te nemen, dat zorg voor eigen zekerheid het motief van de Russen is en is daarom van mening, dat Groot Britannië en de Verenigde Staten alles moeten doen om Rusland gerust te stellen. De Times vestigt er zeer terecht de aandacht op, dat het vanzelf spreekt, dat deze landen niet alles zullen en kunnen goedkeuren wat Rusland wil. Integendeel, dat zij ook als het op regelen aankomt niet voor bij stuk zullen moeten houden. De Times rekent erop, dat de Russische staatslieden blijk zullen geven van practisch inzicht. Men moet nagaan of Rusland inderdaad onredelijke eisen zal stellen, indien de anderen dit land ervan overtuigen, dat ook zij enerzijds bereid zijn om in vriendschap met Rusland te leven, en anderzijds in hun concessies tot een zekere en bepaalde grens kunnen en willen gaan, doch evenals Rusland op een gegeven ogenblik moeten zeggen, dat het zo niet verder gaat.

Deze stap van de **Times** verdient des te meer aandacht, omdat er velen zijn, die Rusland achter de moeilijkheden zoeken, waarmede het Britse wereldrijk op dit ogenblik te kampen heeft.

Overgang naar vredestoestand.

Ondanks de belangrijke buitenlandse problemen verdringt toch het binnenlandse nieuws het buitenland dikwerf van de frontpagina's van de dagbladen.

De Verenigde Staten van Noord-Amerika bevinden zich in de overgang van de oorlogsnaar de vredestoestand. De industrie en de handel moeten zich aan de nieuwe vredestoestand aanpassen. Dit plaatst de industrie voor vele moeilijke, technische problemen.

Door een min of meer theoretisch markt-onderzoek moet de vermoedelijke afzetmogelijkheid der nieuwe producten geschat worden. Dit speelt zich af achter

geslo'en deuren — naar buiten komen de sociale problemen en wel in het biezonder de toekomstige verhouding tussen werkgevers en werknemers. Macht en geld zijn de twee factoren die daarbij een rol spelen. De mensheid heeft voor de oplossing van deze problemen nog geen bevredigend antwoord gevonden. De instandhouding en het herstel van het evenwicht zijn niet gemakkelijk. Het evenwicht is inderdaad verstoord.

Voorda', men nu met volle kracht aan de vredesproductie gaat werken wensen beide partijen een evenwichtstoestand in het leven te roepen. Het is duidelijk, dat arbeiders en werkgevers over dit onderwerp verschillend denken. Hierin ligt de oorzaak van de stakingen, waarover zoveel geschreven wordt. Men kan in het algemeen zeggen, dat enerzijds de bestaande lonen aan de lage kant zijn en dat anderzijds de arbeidersorganisaties wel eens wat wijd gapen en te veel vragen. Dit geheel speelt zich nu af in een tijd van dreigende inflatie zoals men de waardevermindering van het geld wel pleegt te noemen. Het doet zich echter steeds gevoelen, wanneer er te weinig goederen op de markt zijn. Als de mensen voor hun geld geen goederen kunnen krijgen, gaan ze gekke dingen doen. Dat heeft men in Nederland ook kunnen waarnemen, daarom heeft men in ons land het geld gebonden en vastgelegd.

Indien men de zaken van het standpunt van de Noordamerikaanse volkshuishouding bekijkt, bestaat er nog een groot tekort aan goederen. Vele mensen kunnen eenvoudig de goederen, die zij willen kopen, niet krijgen en hebben dikwerf moeite om voor het geld, hetwelk zij voor uitgaven beschikbaar hebben een nuttig emplooi vinden. Dit betekent op zichzelf niet, dat er hier ellende heerst of tekorten in de voorziening in de eerste behoeften, gelijk zulks in Europa het geval is. Verre vandaar. Maar toch is de hierboven geschetste toestand de oorzaak, dat er nog steeds in zekere omvang een zwarte markt bestaat en dat die goederen, die niet aan de controle op de prijzen onderworpen zijn, sterk in prijs gestegen zijn.

Zodra het productie-apparaat weer op volle kracht draait, en de mensen weer kleding, ijskasten, auto's en allerlei huishoudgerei in ruime mate kunnen kopen, zal hierin vanzelf wel verandering komen. Men leeft hier nu in een overgangsperiode. De regering geeft zich de grootste moeite om de zaken in het rechte spoor te houden. Gemakkelijk is dit niet.

De meningen wat de beste methode is om dit probleem op te lossen, lopen ver uiteen. De industrie wil zo spoedig mogelijk een einde maken aan alle overheidsbemoeiïng met het bedrijfsleven. De anderen zijn van mening, dat de regering voorshands nog het heft in handen moet houden. Doch zij die voor toezicht van de overheid zijn, verschillen weer in inzicht omtrent de methodes, die moeten worden toegepast. Sommigen willen alleen de lonen laag houden en eerst de industrie op gang brengen, anderen willen eerst het loonpeil opvoeren, de industrie moet zich dan aan het loonniveau aanpassen. Een en ander roept spanningen te weeg, die tot een aantal wijzigingen in de op dit gebied leidende functionnarissen geleid heeft.

Het geval Pauley.

Daar doorheen speelde het geschil over de benoeming van een nieuwen Secretaris-Generaal van het Ministerie van Marine een rol. De President had de Heer Edwin Pauley benoemd. Deze benoeming moet echter bekrachtigd worden door de Senaat. Alvorens tot stemming over te gaan houdt een Senaatscommissie een openbaar gehoor, waar iedereen zijn mening kan zeggen. Er was heel wat oppositie tegen deze voordracht. Velen achtten het verkeerd, dat iemand, die directeur van een olie-maatschappij geweest is, nu de Marine, die met deze maatschappijen zoveel te doen heeft, gaat leiden. Anderen weer brachten bezwaren van politieke aard naar voren. De grootste sensatie was, dat de Minister van Binnenlandse Zaken de Heer Harold Ickes, zich openlijk aan de zijde van de oppositie schaarde en zich fel tegen de benoeming uitsprak. Dit leidde tot zijn ontslag.

Men was een ogenblik een beetje beduusd toen men van dit prompte ontslag hoorde. Ickes behoorde tot de oude Roosevelt-garde. Hij was 13 jaar Minister. Men rekende hem tot de groep van de voorstanders van de radicale sociale politiek van wijlen President Roosevelt. Hij is inmiddels reeds vervangen door een jongen en energieken ambtenaar, den Heer Julius A. Krug, die gedurende de oorlog zijn sporen meer dan verdiend heeft, op het gebied van de organisatie van de oorlogsindustrie. Zelden heeft een benoeming van President Truman zo'n algemene instemming gevonden.

Dit neemt inmiddels niet weg, dat weer een van de voorstanders der Roosevelt-politiek uit het cabinet verdwenen is. Dit verontrust de linkerzijde, al erkennen zij de bekwaamheid van den nieuwen functionnaris. De strijd om de benoeming van den Heer Pauley gaat ongestoord voort.

[Is inmiddels geëindigd met de intrekking van de benoeming van den Heer Pauley door President Truman. — Red.]

Nederlands Indië is in de pers op de achtergrond geraakt. Er komt weinig nieuws uit Batavia. De onderhandelingen vlotten blijkbaar nog niet al te best.

Curaçao kwam naar voren door een bericht over het ontwerp-verordening op de decentralisatie van het bestuur, die zo lang in de maak was.

De Britten hebben hier niet zo lang geleden een zeer interessant geschrift verspreid, waarin zij een overzicht gegeven hebben van de staatkundige hervormingen in de Britse gebieden in de West. De nadruk werd gelegd op de uitbreiding van het zelfbestuur en in verband daarmede van het kiesrecht. Dit zijn de klanken, die men hier gaarne hoort, het Britse geschrift is daarom ook zeer goed opgenomen.

Staten van Curaçao.

Vergadering op Maandag, den 1n April 1946, des avonds te 8 uur.

Te Behandelen Onderwerpen

1°. Ingekomen stukken.

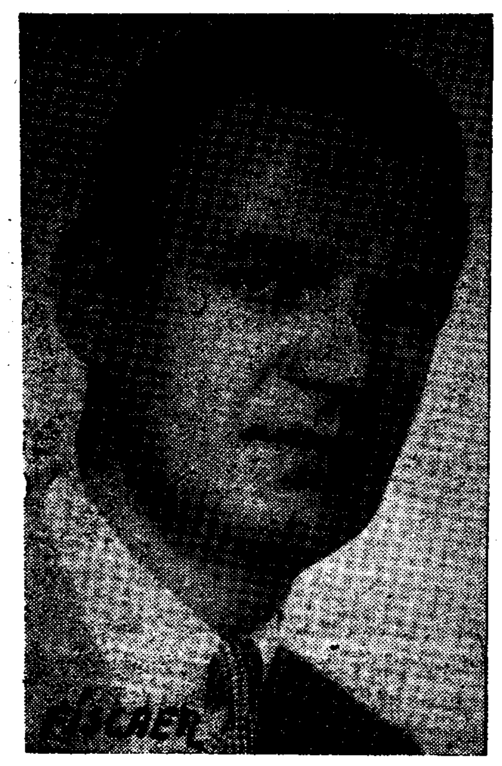
2°. Sluiting zittingsjaar 1945-1946.

De Griffier,
G. J. FERGUSON

„Den Haag een Ruine", zegt Jan van der Velden na zijn terugkeer

De CNS-president over onze steunactie. Kantoorpersoneel in 420 F.

De voorzitter van het Curaçaos Nationaal Steuncomité en directeur van de Nederlanden van 1845 is dezer dagen na een afwezigheid van ongeveer vijf maanden in Den Haag, Amsterdam, Rotterdam en Almelo, teruggekeerd naar Willemstad, waar hij door zijn directie als dank voor de buitengewone werkzaamheden tijdens de oorlog benoemd werd tot „foreign manager", d.w.z. directeur voor geheel West-Indië, Middel- en Zuid-Amerika met supervisie op Noord-Amerika. Practisch komt dus het gehele Westelijke halfrond onder Curaçao's Jan van der Velden, die in verband hiermede vaak afwezig zal zijn.

JAN VAN DER VELDEN.
Het gehele Westelijke Halfrond.

De heer van der Velden heeft het contact tussen Nederland en Curaçao effectief kunnen verinnigen. Hij heeft tot het Nederlandse volk kunnen doen doordringen wat Aruba, Curaçao en de andere eilanden voor ons land hebben gedaan. Toen hij in Rotterdam de magazijnen van de HARK (Hulp Actie Rode Kruis) bezocht was de zending kinderondergoed van het CNS een van de mooiste giften.

Over de op Curaçao getroffen maatregelen om een Centrale voor lopende levensverzekeringen te stichten was men buitengewoon tevreden. Had Curaçao zulks niet gedaan dan waren de meeste portefeuilles thans leeg geweest. Zoals men weet is men thans doende de Centrale te liquideren.

De Heer van der Velden heeft midden in de winter, 2 Februari, Nederland per „Edam" verlaten, bleef een maand in de Verenigde Staten, keerde vliegend naar vrouw en kinderen terug. „Het is reuzenslecht", zeide Jan van der Velden, toen wij hem naar de toestanden vroegen. „Met name wat de verwarming betreft. Ik had een bon voor twee mud, dat was niet veel, maar ik kon er toch niets mede doen, omdat mijn huis voor centrale verwarming was ingericht. Ik gaf mijn kolen aan een ander op voorwaarde, dat ik me 's avonds een uurtje mocht komen warmen. De mensen steken hun kachels pas 's middags aan. Op ons Haagse kantoor zaten ze in een temperatuur van 42° F. Neen, leuk is dat niet. Maar de energie waarmede men aan de herbouw werkt is geweldig. Den Haag kent u niet terug. Alle bruggen over de Koninginnegracht zijn afgebroken. Van de huizen die op de gracht staan heeft men deuren en ramen weggenomen en die gaten dichtgemetseld, terwijl de op de gracht uitkomende zijstraten ook dichtgemetseld zijn en versterkt met bunkers. Dwars door de stad loop dus een defensielijn, waar geen doorkomen aan is. De stad is een ruïne. Den Haag was berekend op een invasie van de landen van de zeezijde. Ik ben geen strateeg, maar het is verschrikkelijk."

Het reizen tussen Amsterdam, Rotterdam en Den Haag ging beter. Er zijn daar uur- of halfuurdiensten en de wagons zijn gerieflijk. Maar elders niet. Toen Jan van der Velden naar zijn zuster in Almelo moest ging hij per auto en in die vijf maanden heeft hij dat slechts eenmaal klaargespeeld.

Een van de grootste problemen zijn de NSB-ers. Men weet niet wat ermee te doen, vooral niet met de minder ernstige gvallen.

Tegen de Duitsers bestaat een grote haat, maar de NSB-ers vormen een vraagstuk.

Na zijn terugkeer heeft de heer Van der Velden gistermorgen zonder, als hij vertelde een bezoek aan Gouverneur Kasteel gebracht, die ook geïnteresseerd was in zijn wederwaardigheden.

NIEUWS VAN OVERAL

...EN ER WAS EENS EEN VERDRAG...

door
Noland Norgaard.

Ribbentrops vroegere persoonlijke secretaresse poogde op de rechtbank te Neurenberg te zeggen, dat zij op de hoogte was van een geheim verdrag dat getekend zou zijn tussen Rusland en Duitsland in 1939 voor de verdeling van Polen en de inpalming van de Baltische Staten, doch het onmiddellijke protest van Russische zijde onderbrak haar verklaring.

Noland Norgaard

De vroegere secretaresse, Margarete Blank, had nauwelijks tijd om te vertellen dat zulk een verdrag getekend werd door Molotov en Ribbentrop toen de Sovjet-aanklager Roman Rudenko opsprong en protesteerde.

Hij zeide, dat een dergelijke quaestie „niet ter zake" is en de secretaresse niet bevoegd is een getuigenis af te leggen over verdragen.

De rechtbank besloot hierop de zitting te schorsen teneinde de zaak in privé te bespreken.

Rudenko zeide, dat de pogingen van de advocaten van Hess en Ribbentrop om het geheim pact ter sprake te brengen „louter ten doel heeft een conflict uit te lokken". Alfred Seidl, advocaat voor Hess, mengde zich in de discussie en verklaarde, dat slechts twee afschriften van het verdrag gemaakt werden toen het getekend werd in Moskou in Augustus 1939. Een afschrift werd door Ribbentrop naar Berlijn genomen. Hij herinnerde de rechtbank er aan, dat de Russen het grootste deel van de archieven van het Duitse Ministerie van Buitenlandse Zaken in beslag namen, en voegde er aan toe: „Ik verzoek dat de Sovjetafvaardiging opgedragen worde om het origineel van dat verdrag aan de rechtbank voor te leggen". Seidl verklaarde niet te kunnen begrijpen of de Sovjetaanklager het bestaan van zulk een geheim verdrag wil ontkennen. „Dan herhaal ik mijn verzoek dat Molotov worde gevraagd om te getuigen."

Het bestaan van het verdrag werd het eerst genoemd in een schriftelijke getuigenis van den vroegeren Duitsen Ambassadeur Friedrich Gaus. Een poging van Hess' verdediging om de getuigenis te produceren werd belemmerd door Rudenko. Het document moet eerst in het Russisch Frans en Engels vertaald worden. Buiten de rechtzaal gaf Seidl uiting aan zijn teleurstelling dat het nog steeds niet vertaald is. (Neurenberg, (AP) 28.3).

SOVJET-VERSPIEDERS IN NOORDAMERIKAANS DEPARTEMENT?

De Afgevaardigde Parnell Thomas, Republikein van New Jersey, zeide in een verklaring welke in het Congres-register werd opgenomen, dat Gustavo Duran, speciaal assistent van den Assistent Secretaris Spruille Braden eens optrad als Russisch verspieder. De verklaring zeide, dat Duran diende als Majoor in het Spaanse loyalisten-leger tijdens de burgeroorlog en dat hij Minister van Nationale Defensie was van de loyalisten-regering van Indalecio Prieto als communist, lid van de Komintern en agent van de Russische geheime politie. Thomas legde deze verklaring af in verband met de overweging van een voorgestelde aanklacht tegen Voorzitter Edward Barsky van het gezamenlijk anti-fascistische comité van refugié's, en vijftien leden ervan in New York, door het Huis van Afgevaardigden. Het Huis stemde om de aanklacht tegen Barsky in te dienen. Thomas zeide: „Volgens betrouwbare personen is Duran de leidinggevende genie achter de campagne van het gezamenlijk anti-fascistische comité van refugié's." Thomas is lid van het Congrescomité ter behandeling van on-Amerikaanse practijken, dat van plan is op te treden tegen Barsky nadat hij geweigerd had zijn archieven voor te leggen aan het comité (Washington, (AP) 28.3).

VERDACHT OPTREDEN.

De afdeling voor crimineel onderzoek van het Noordamerikaanse leger te Sjanghai maakte bekend, dat een Russisch burger die werkt voor het Noordamerikaanse leger, gearresteerd werd omdat hij „rondneusde bij het vliegtuig dat pas geland was en leger-documenten in zijn bezit had, die betrekking hebben op de luchtmacht-installaties".

De woordvoerder zeide, dat hij thans ondervraagd wordt, doch dat het leger het geval nog niet als een spionnage-affaire wil behandelen (Sjanghai, (AP) 29.3).

GEWIJZIGDE DAGVAARDING.

Een gewijzigde dagvaarding is ingediend tegen het communistische Parlementslid Fred Rose van Canada. Hij wordt er van beschuldigd te hebben geheuld met 21 personen, waaronder verschillende Russen, Dr. Allen May Nun, een natuurkundige die in Londen gearresteerd werd, en Dr. Raymond Boyer van de McGill Universiteit. (Montreal, (AP)

AUTORITEITEN IN GEVAAR?

Een zegsman van het Britse Departement van Buitenlandse Zaken zeide, dat de Britse regering het gezag van de Organisatie der Verenigde Landen in gevaar acht als gevolg van het verlaten van de bijeenkomst van de Veiligheidsraad door Rusland. De zegsman zeide, dat de daad van Gromyko natuurlijk een storende factor is en teleurstellend.

AANMANIN[illegible]

De Koloniaal-Ontvanger op Cu[illegible] maant hierbij de gezamenlijke [illegible]teuren van den Landswaterv[illegible]ningsdienst aan, om de verschul[illegible]gelden wegens waterleveringen [illegible] het jaar 1945, uiterlijk 15 April [illegible] te voldoen.

Bij verdere nalatigheid zal [illegible] vordering bij dwangschrift [illegible] overgegaan.

Bestuursoverwinning op de Staten

4 maanden voor met verlof gaande ambtenaren.

Geen woord oppositie bij de vrezende Statenleden

Vestingsontwerp is aangenomen.

Dr. da Costa Gomez & Dr. Maal waren bij de zes afwezigen op de Statenvergadering van gisteravond, zodat de twaalf agendapunten in een minimum van tijd — nog geen twee uren — afgewerkt waren. De gehele vergadering werd gekenmerkt door rust. Mijmerend zaten de Statenleden ter neer; hier en daar schitterde Mr. Hoogeveen in de stille zaal, waaruit hij steun noch tegenstand ondervond, behalve enkele oplevingen, die de stilte nog treffender maakten.

Om 20 uur was er nog niemand. Enkele minuten later kwamen Statenleden en bestuursgemachtigden. Mr. Hoogeveen hield rede en ging van groepje tot groepje. De Statenleden — 5 van de 9 aanwezigen waren ambtenaar — bespraken hun vreze dat het Bestuur de verlofregeling helemaal zou intrekken, als de Staten geen genoegen namen met de 4 maanden, die het Bestuur door wilde hebben. Het zag er naar uit, dat het quorum niet eens gehaald zou worden. Eindelijk was men toch zover.

Om 20.26 uur begon de Vergadering, waaraan deelnamen: Desertine, Vromans, Ellis, Römer, Arends, Kroon, Eman, Plantz en Debrot.

Afwezig als steeds Bonaire's de Jongh, als steeds Aruba's Evertsz, als steeds Curaçao's Martijn, verder de heer Chumaceiro, Dr. Maal en Dr. da Costa Gomez, die, zoals een medelid ouwmoedg en plastisch vertelde, toen hij in deze gure dagen een bad wilde nemen zich kokend water over het doctorale been had uitgegoten. De vingers brandt de meester-doctor niet, maar het been kon er niet tegen.

Aan de Bestuurstafel zat Mr. Henri J. M. Hoogeveen met assistentie van de heren Antonius W. J. Scholten en Philip J. Evertsz. De heer Johannes van Toorn was er als waarnemend Directeur van Onderwijs en Volksontwikkeling.

Zonder veel discussie ging de Gedestilleerd-Verordening erdoor. De nogal bestreden Vestigingswet is er ook gekomen, zij het met een wijziging, voorgesteld door Aruba's Dr. Cocc Arends. Het ontwerp, dat volgens Bestuursgemachigde Hoogeveen „niet iets akeligs is, maar een rem om in te grijpen", stelde in grote lijnen, een vergunning noodzakelijk voor de vestiging door niet-landskinderen en landskinderen, die langer dan tien jaren uitlandig waren geweest. Dr. Arends wilde de laatste clausule, betreffende die tien jaren eruit laten, omdat ouders die hun kinderen in het buitenland, „bijvoorbeeld de Verenigde Staten", laten studeren, hierdoor gedupeerd zouden worden. Mr. Hoogeveen meende dat zulk een amendement het doel der verordening voorbij zou streven en betoogde, „dat iemand van hier 'natuurlijk' vóór den vreemdeling gaat". Eman illustreerde de moeilijkheid aan de hand van „vreemdelingen die hier komen en...... en...... en...... ja, uit hun maritale verband komen kindertjes voort, wat moeten we daarmede?" Plantz schaarde zich aan Dr. Arends' zijde. Zo kwam het tot een amendement, waarbij de verordening niet van toepassing verklaard zou worden „op Nederlanders en Nederlandse onderdanen, die in het gebiedsdeel geboren zijn en de leeftijd van 21 jaar hebben bereikt". Hiervóór stemden: Plantz, Arends, Kroon, Eman, Ellis, Debrot. Ertegen: Römer, Vromans en Desertine.

ARUBA'S ARENDS
„Voor het kind".

Het amendement kwam er dus door.

De situatie is nu zo, dat hiergeborenen altijd zonder enige vergunning een zaak kunnen openen, terwijl buitenlanders, waarbij door de aanneming van het amendement-Arends Europeganistaners en Turkmeniërs geganistaners en Trukmeniërs gelijk gesteld worden, dus altijd een vergunning moeten hebben, hoe lang ze hier ook wonen. Volgens het oorspronkelijke ontwerp zouden Nederlanders, Surinamers e.d. gelijk op gaan met landskinderen, die langer dan tien jaren uitlandig waren geweest.

Bij de „subsidie-verordening Biezonder Onderwijs" maakte de heer Van Toorn zijn debut in de Landszaal. Hij deed dit op zulk een charmante maar tevens zulk een kundige en gedocumenteerde wijze, dat geen der aanwezigen het raadzaam achtte nog een woord te uiten. Wij hebben nog zelden een Bestuursgemachtigde gezien, die met zulk een vriendelijkheid (die hebben ze allen, of ze althans doen alsof), maar tegelijk met zulk een scherpte de ingewikkelde reglementen adstrueert. De verordening kwam er dan ook vlot door.

De kern van de veranderingen komt hierop neer, dat 1) alle onderwijzers van het biezonder onderwijs op dezelfde wijze als hun vakgenoten van het openbaar onderwijs vrije geneeskundige en heelkundige behandeling krijgen, 2) de schoolbesturen van het biezonder onderwijs 2,50 G. per jaar per leerling krijgen aan de mulo-scholen voor het innen van de schoolgelden, 3) deze schoolbesturen een hogere vergoeding krijgen voor onderhoud van terreinen, gebouwen en schoolmeubelen (voor de stadsgebieden van 105 op 150 G. per locaal; daarbuiten van 72 op 90 G. per locaal), 4) aan de onderwijzers van het biezonder onderwijs evenals aan hun vakgenoten van het openbaar onderwijs ook gedurende de reis salaris zal worden betaald, 5) aan gepensioneerde leerkrachten die tijdelijk voor de klas komen in plaats van hun pensioen hun salaris wordt betaald, en 6) de schoolbesturen die onderwijzers laten uitkomen hiervoor toestemming van het gouvernement nodig hebben.

Het biezonder onderwijs wordt dus in alle opzichten met het openbaar gelijk gesteld.

Römer behaalde een succes bij de Grondbelastingverordening, toen hij een amendement voorstelde, waardoor bepaalde instellingen vrijgesteld zouden worden van de grondbelasting. In het ontwerp stond dat bepaalde gebouwen „waar geen winst beoogd wordt" vrij zouden zijn. Nu zijn er instellingen, waar men winst niet beoogt, maar wel maakt, en de heer Römer wilde daarom schrijven „waar geen winst gemaakt wordt of beoogd". Het amendement kwam erdoor omdat ervoor stemden: Plantz, Römer, Kroon, Ellis, Debrot. Ertegen waren: Dr. Arends, Vromans en Dr. Desertine.

De „opcenten op de benzinebelasting" werden aangenomen. Dus evenals het vorig jaar.

Een volgende concessie aan het Bestuur brak aan bij de verlofregeling, waar het zou gaan om 4 of 6 maanden. De grondslag is 1 maand verlof per jaar, te nemen na 6 jaren, dus een half jaar. (Plus nog de 14 dagen vrijstelling van dienst per jaar, subs. de drie maanden verlof na 3 jaar). Omdat de Gouverneur van mening is, dat de na de oorlog ontstane omstandigheden niet zulk een lang verlof van 6 maanden mogelijk maken, stelde Hij voor 4 maanden plus vergoeding voor de rest. De Staten wilden er 6. Zonder tegenspraak kwam het bestuursvoorstel erdoor met een klein debat of het verlof een „aanspraak" was of „verkregen recht". Het werd een ingewikkelde quaestie waarbij Assistent Scholten herhaaldelijk van bestuurs- naar voorzitterstafel moet lopen (de Engelse zinspeling „cross the floor" gaat hier echter niet op, want de Voorzitter schaart zich gemeenlijk aan de bestuurskant). Of de ambtenaren per vliegtuig zullen reizen (vraag van Dr. Arends) wordt nog nader bezien. Of iemand die zijn gezin vooruit stuurt ook dat vervoer vergoed kan krijgen (vraag van Frits Vromans en enige inmenging van een niet-ambtenaar in deze bespreking) eveneens.

Bedeesd en zwijgend zaten de meeste Volksvertegenwoordigers voor zich uit te staren. Er was geen stemming. De zitting loopt kennelijk ten einde. Alleen de rondvraag leverde nog een dankwoord van Dr. Arends op aan het bestuur namens de ambtenaren van Aruba, die de dag tevoren vergaderen, voor de verlofregeling.

Ook de dokters krijgen hun veertien dagen per jaar, in weerwil van een request van de dokters Van der Sar, Hartz en Chateau om de drie weken van de verordening van 1918 te handhaven. Er werd over het hele request, dat in het begin voorgelezen werd, met geen woord gedelibereerd.

Curaçao

BRUG VANNACHT TER PLAATSE.

Vanmorgen werd onder grote belangstelling het eerste stuk van de herstelde Schipbrug aan de Otrabanda-kant aangevoerd. Het stuk lag op een ponton en een hulpschuit en werd door een sleepboot getrokken.

Instemmende geluiden hoorde men toen het publiek ontdekte, dat de grote ijzeren balk hersteld was doordat vaardige handen ter Pletterij Nederhorst er een stuk aan hebben gemaakt. Overal ziet men nog uitstekende stukken balk en hout, ijzer en ander tuig, waaruit blijkt dat de zaak nog niet geheel in orde is. Men is nu evenwel begonnen het stuk brug aan de as aan welke de brug draait, te bevestigen. Dat is het voornaamste.

De rest van de brug zal zeer waarschijnlijk vannacht van Parera naar de St. Annabaai worden gevaren. Het zal dan misschien nog slechts een kleine veertien dagen duren voordat het verkeer er weer over kan.

NOG GEEN BEEDIGING.

Bij informatie ter bevoegder plaatse vernamen wij vanmorgen, dat de gekozen Statenleden voor de komende zitting nog steeds niet beëdigd zijn en zelfs nog geen bericht hebben ontvangen, wanneer zulks zal plaats vinden!

PROTESTMEETING.

Naar wij vernemen zal de Democratische Partij een protestmeeting houden uit ontevredenheid over de te benoemen statenleden. Zijn wij wel ingelicht dan is een verzoek om dit te mogen doen reeds bij de autoriteiten ingediend.

GROOTSE BIJEENKOMST BIJ DE PORTUGEZEN.

Gisteravond maakte de Portugese Priester Vittorino Correa officieel kennis met de Portugezen, die aan zijn zielzorg werden toevertrouwd. Ruim 2000 Portugezen hadden zich verzameld in een met planten en lichten feestelijk versierde ruimte in het kamp om hun eigen Priester te horen spreken.

Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O. P., Apostolisch Vicarius van Curaçao, was aanwezig, vergezeld van verschillende Paters. Dan was er de Portugese consul, vertegenwoordigers van de C. P.I.M. en vele chefs, die in nauw verband staan met de Portugezen.

Priester Vittorio Correa hield een schitterende predicatie over de „Naastenliefde", die in grootse stilte werd aangehoord.

Na de predicatie sprak Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Verriet een kort woord tot de verzamelden in het Spaans en werd de schone avond besloten met de Bisschoppelijke Zegen.

NAAR NEDERLAND.

Met de Pan Scandia".

Adriants Vredenbregt; Catharina Ludwina; Vredenbregt-Veldhoven; Lambertus Hendricus; Vredenbregt; Simon Johannes Vredenbregt.

Passagiers vertrokken met het ss. „Glarona" van Aruba naar Rotterdam dd. 26 Maart.

Dirk Nicolaas Verschoor; Johanna Verschoor — Rehorst; Dini Henry Verschoor; Elizabeth Antonetta Vromans-de Haan; Maria Everdina Vromans.

Alzo vertrokken met het ss. „Ena" van Aruba naar Rotterdam op 26 Maart de volgende passagiers:

Pieter Lourens de Haseth; Jane Marion de Haseth-Debrot; Willem Hendrik Lansdorp; Tunis Cornelis Sonnenberg; Carl Johan Philip Cornelisse.

DE LIJST VAN DE K.L.M.

Curaçao — Aruba.

28 Maart: Owen Smith, Antonia en Leonoor Roos; Arnold, Wilhelmina en Sylvia Verstel.

Aruba — Curaçao.

28 Maart: Mathilda, Juliana en Lucila Evertsz; W. I. Tjassens Keizer, C. Luckman, J. B. Kenneman, Mr. J. A. A. Ellis, Alphonso Wathey, Rosa Anthonie, Evert L. Liesdek, Jan H. Eman, R.M. Maxwell, Ana Lucia Arias, Isabel Batista, Ana J. Senano, Hector Marchena, Chennon Mendez, Christina Urena, Ana J. Vicente V., Francisca E. Rosario, Albert C. Eman, Fortuna Martel, Matias Tobias, George A. Pardo, Owen Smith, Gaspard, Mabel W. en Baby Franklin Daniel.

29 Maart: H. Audrey en Roland Leon.

Curaçao — Bonaire.

28 Maart: Gerrit van der Zalm, Rosaura Anthony, F. C. van West, C. E. B. Hellmund, Jose Salch, J. C. Herrera, H. L. Sichterberghen, Mario Bislick, Charles Drippe.

Bonaire — Curaçao.

28 Maart: Andrea Wanga, Clara Semeleer Anna Maria en Bernardo Nicolaas; Frank Ramirez, Maria C. en Domaniela Josefa; Johanna Manuela, Madeleine van Eyck, Caitano Molino.

Op doorreis naar Aruba: Emilio Pieters, Arabella Anthonio.

Curaçao — La Guayra.

28 Maart: Eugenio Mendez, Jacob den Hollander, José F. Rivero Sanchez, Jacques Morpurgo, Matheus Dorenbosch.

29 Maart: Edgar W. Loudon, Cyrus Sield Judson, Robert Columbus Bagby, Edmund Ph. Roberts, Dominga Rodriquez, James R. Daugherty, Rita de en Antonio Dona.

La Guayra — Curaçao.

28 Maart: Dulce Maria Castillo, Maria Luisa Solis S., Nemecia M. Jantie, Mercelina Marcelia, Aura Delgado Garcia, Narciso Morales G., Rocarda Fermin.

Curaçao — Maracaibo.

28 Maart: Sisoes Melendes, Heloulsa de en Esperanza Bellozo; Trina Paz, Emilio Herman.

Curaçao — Miami.

29 Maart: Elmer Wolf, Emelie Antoinette Long A Mou.

Miami — Curaçao.

28 Maart: Clota Smith, Owen P. Smith Jr., Leendert W. Korthals, Sidney W. Dear, William M., Barbara Q., Mary E. en Richard Geissler Jr.; Martin J. Gavin, Lilia de Thery, Edgar W. Loudon, Harry H. Purvis.

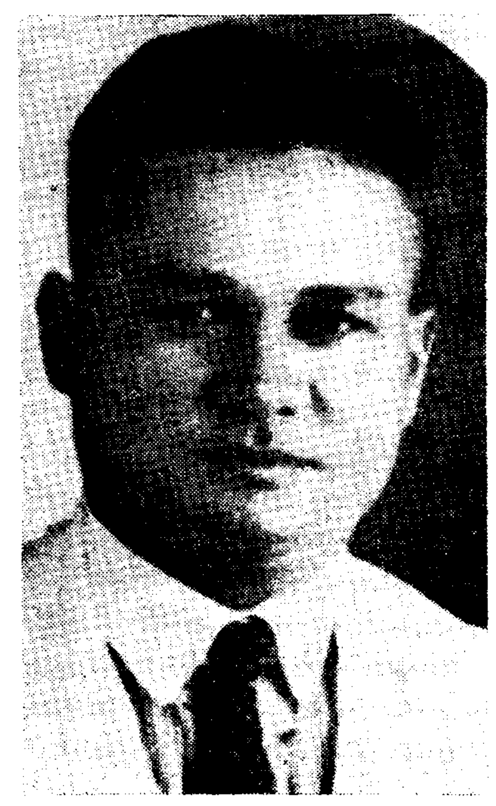
Curaçao — Paramaribo.

29 Maart: Willem L. de Roos.

Suriname

LIM A PO WEER STATENVOORZITTER.

De heer Frederik H. R. Lim A Po is benoemd tot Voorzitter van de Staten van Suriname. Zoals men weet was de heer Lim A Po ook Voorzitter van het college welks zittingsperiode thans ten einde loopt. Hij is practizijn bij de Surinaamse balie, vertegenwoordigde Suriname en Curaçao in Mei 1944 op de arbeidsconferentie te Philadelphia in de Verenigde Staten en bezocht dit eiland enkele malen.

LIM A PO.

Tot Onder-Voorzitter werd benoemd de heer Arnold Smit, die Suriname nog pas op de Westindische Conferentie te St. Thomas vertegenwoordigd heeft.

GESLAAGD.

Uitslag van de Examens voor Zeevaartdiploma's gehouden op Curaçao op de 18e tot en met de 23 ste Maart 1946.

Diploma eerste stuurman.

Geëxamineerd 7 candidaten; afgewezen 2; geslaagd 5, t.w. B. H. Lutmers, P. van der Peyl, Th. H. Rober, A.A. van der Meulen en M. A. Ch. Swerus.

Diploma tweede stuurman.

Geëxamineerd 1 candidaat geslaagd L. A. Bouman.

Diploma derde stuurman.

Geëxamineerd 2 candidaten; geslaagd 2, t.w. C. Vos en E. G. F. Vos.

Diploma B als scheepswerktuigkundige.

Geëxamineerd 1 candidaat; teruggetrokken 1.

Diploma B (1e gedeelte) als scheepswerktuigkundige.

Geëxamineerd 1 candidaat; geslaagd A. Kievit.

Diploma A als scheepswerktuigkundige.

Geëxamineerd 1 candidaat; afgewezen 1.

Voorlopig diploma als scheepswerktuigkundige.

Geëxamineerd 1 candidaat: geslaagd A. de Vrij.

Ons Koninkrijk

VAN MOOK NAAR SOERABAIA.

Dr. H. J. van Mook is Woensdag naar Soerabaia vertrokken, terwijl Generaal Stopford naar Bandoeng ging om daar een onderzoek in te stellen (Aneta).

VAN MOOK IN SOERABAIA.

Dr. H. J. van Mook heeft te Soerabaia officieren van het geallieerde hoofdkwartier ontvangen en vertegenwoordigers van de verschillende volksgroepen.

Vergezeld door Generaal Majoor Manserg bezocht hij de marine-installaties en de verdedigingslinie die door Nederlandse mariniers bezet is. Verder bracht hij een bezoek aan de Brits Indische Infanterie brigade, aan de Brits-Noordamerikaanse tabaksfabrieken en aan een R.K. Kerk.

ZUIVERINGSWERK VOLTOOID.

De mijnenvegers hebben hun zuiveringswerk in en vóór de haven van Makassar voltooid. Vele magnetische mijnen zijn onschadelijk gemaakt. De toekomstige taak van het flotielje is nog niet bekend (Aneta).

„WIJ HEBBEN GEWEEND.."

„Wij hebben geweend toen u wegging en wij zijn blij dat u nu weer terug bent. Wij hebben kleren en medicijnen nodig."

Met deze woorden werden de Nederlandse troepen Woensdag ontvangen op Lombok. De bevolking was opgetogen. De landingen hadden plaats onder bevel van overste Termeulen, die ook de landingen op Bali leidde. Er bevinden zich nog 2000 Japanners op Lombok. Overal waar de Nederlanders voorbijtrokken op weg naar Mataram, werden zij toegejuicht (Aneta).

ALGEMENE SAMENWERKING.

De mogelijkheid van een algemene samenwerking tussen Nederland, België en Luxemburg zal onderzocht worden op een bijeenkomst van de vertegenwoordigers dezer drie landen, welke in België zal plaats hebben. De Nederlandse afgevaardigde is Jhr. Beelaerts van Blokland. (Aneta).

DANKBETUIGING.

Langs dezen weg betuig ik mijn hartgrondigen dank in het bijzonder aan Dr. S. de la Fuente voor zijn kundig onderzoek, verder aan de dokter Uberguen en van Erp, Hoofdverpleegster van Esch en verplegend personeel van het Roodhospitaal Het Groene Kruis.

H. M. Berggraaf

Wit - Gele Kruis.

Aan het verslag over de verrichtingen van het Wit Gele Kruis over 1945 ontlenen wij het volgende:

Verpleegden.

Het aantal aan de zorg der stichting toevertrouwde ouden van dagen nam ook gedurende 1945 gestadig toe en bedroeg op 31 December 45.

Onder de op 31 December aanwezige verpleegden bevonden zich 3 blinden.

Huisvesting.

De eetzaal is momenteel nog ruim voldoende voor alle ouden van dagen. Bij grotere toeneming van het aantal kan deze zaal worden vergroot door verplaatsing van een schot.

De slaapzalen op de begane grond zijn juist voldoende, omdat de krassere oudjes op de eerste verdieping slapen, waar overvloed aan ruimte is. Zou het aantal minder krasse oudjes aanmerkelijk toenemen, dan kan tot uitbreiding der slaapzalen op de begane grond worden overgegaan door de zalen, welke thans vanwege woninggebrek, aan particulieren verhuurd zijn, als slaapzaal in te richten. Tevens zou hierdoor gelegenheid ontstaan om een zaaltje in te richten waar zieken kunnen worden ondergebracht.

Ten behoeve van slecht ter been zijnde oudjes werden twee nieuwe rolstoelen aangeschaft, terwijl het Rode Kruis nog een rolstoel ter beschikking stelde.

Met grote voldoening kan het bestuur vermelden dat dagelijks 50% en op Zondagen 100% der oudjes ter kerke gaat.

Verzorging.

De verzorging der ouden van dagen is toevertrouwd aan de Zusters van Roosendaal onder Mère Luciana, Soeur Superieur met de Soeurs Yvonne Severiana, Borgia en Aniseta bijgestaan door drie lekenhelpsters. Een meer liefderijke verzorging ware moeilijk te vinden.

De Stichting voor Wijkverpleging „Prinses Margriet".

Het Bestuur van de Stichting onderging geen wijzigingen en was als volgt samengesteld:

Hr. Ch. Debrot, voorzitter; Hr. L. Kerstens, secretaris, en Mej. E. Ecker, penningmeesteresse.

Wel was dit het geval met de zusters. Thans wordt het aan deze instelling verbonden werk verricht door:

Zuster Kole hoofdzuster, zuster Dulfer, zuster da Costa Gomez (in dienst getreden op 15 December 1945); twee leerling-verpleegsters. Voor het kantoor wordt beschikt over een meisje.

Dat de wijkverpleging goed vooruit is gegaan, moge blijken uit het feit dat het aantal huisbezoeken werd verdubbeld en een totaal opleverde van 12.440.

Niettegenstaande het tekort aan gediplomeerde verpleegsters, welk probleem het bestuur doende is op te lossen, werden ook nog 321 dagen besteed aan dag en of nachtverpleging.

Het aantal contribuanten nam toe van 298 in 1944 tot 431 in 1945. Een biezonder woord van waardering voor het werk dat met zoveel toewijding wordt verricht, is zeker op zijn plaats.

Cursussen en publicaties.

In het jaar 1945 werden geen cursus over de moederschapszorg of anderzins gegeven. Getracht wordt om een leergang in hygiëne in te stellen aan de Bisschoppelijke Nijverheidsschool te Willemstad.

Voor eten cursus over de moederschapszorg zijn besprekingen gaande met het doel een aantal lessen te doen geven in de parochie Pietermaai.

Dit jaar werd in de maand October een overzicht samengesteld van de werkzaamheden van de vereniging in de afgelopen vier jaren en gepubliceerd in de plaatselijke, kranten, terwijl het ook in gestencilde vorm aan de donateurs, leden en belangstellenden werd toegezonden.

Consultatiebureaux voor zuigelingen en kleuters.

Deze afdeling van de vereniging heeft geen afdelingsbestuur en resorteert derhalve onder het hoofdbestuur.

Het aantal bureaux — vijf — onderging gedurende het verslagjaar geen wijziging. Zij zijn in de navolgende parochies gevestigt: Groot Kwartier, St. Maria, St. Rosa, Montagne en Barber en stonden onder leiding van de doktoren: Chr. Engels; Spitzer en Wong Lun Hing. Zuster C. W. Lichtveld assisteerde op de bureaux: St. Maria, Montagne, Barber en St. Rosa en deed de huisbezoeken in de verschillende parochies.

Genoodzaakt door haar minder goede gezondheid, zag Zuster Lichtveld, die van de oprichting aan dit werk verbonden is, zich helaas genoodzaakt in de maand Juli 1945 haar ontslag te vragen. Het bestuur vond haar echte bereid om, zij het in verminderde mate, haar werkzaamheden voort te zetten, tot een vervangster zou zijn gevonden. Op 15 November 1945 werd haar plaats tijdelijk ingenomen door Mevrouw Verzendaal-Cardoze.

Een woord van dank aan allen, die zich voor dit werk verdienstelijk hebben gemaakt, met name aan de Zusters van Schijndel en Mej. Alberto die op de bureaux helpen.

Een staat, vermeldende de gegevens van de vijf bureaux is hieronder afgedrukt:

Groot Kwartier opgericht 14 Februari 1942, bediend door Dr. Ch. Engels en twee Zusters van Schijndel had 248 consulten.

Barber opgericht 16 Februari 1942, bediend door Dr. Wong Lun Hing en Mejuffrouw Alberto had 70 consulten.

St. Rosa opgericht 14 Februari 1942, bediend door Dr. Dr. Ch. Engels, een Zuster van Schijndel en Zuster Lichtveld had 243 consulten.

Montagne opgericht 28 Maart 1942, bediend door Dr. Spitzer, twee Zusters van Schijndel en Zuster Lichtveld had 244 consulten.

St. Maria opgericht 22 April 1942, bediend door Dr. Ch. Engels en Zuster Lichtveld had 236 consulten. Het totaal aantal der consulten was 1041.

Verzorging van Lichaamsgebrekkige kinderen.

Op 2 Februari van het verslagjaar werd het tehuis voor lichaamsgebrekkige kinderen, „Moeder van Altijddurende Bijstand" dat ondergebracht is in een vleugel van het pensionaat „Welgelegen", geopend.

Het tehuis wordt gevormd door een drietal slaapzalen: een voor meisjes, een voor grotere, en een voor kleinere jongens, eetzaal, leslocaal, ontvangkamer, sanitaire inrichtingen, twee ruime speelplaatsen, waarvan er één overdekt is, een keuken en de nodige vertrekken voor de verzorgsters.

De algemene leiding van dit tehuis berust in handen van Mère Luciana, terwijl Zuster Maria Höpner en Soeur Hedwig met de dagelijkse zorgen zijn belast; zij worden bijgestaan door enige meisjes.

Achtereenvolgens werden in de maanden Februari, Maart, April, September en October respectievelijk 5, 5, 1, 1, en 2 kinderen opgenomen. De geneeskundige behandeling aan huis werd belangeloos door Dr. Chr. Engels waargenomen, terwijl van de zijde van de specialisten zeer veel belangstelling werd ondervonden. Dr. van der Stadt bracht een bezoek en onderzocht de chirurgische gevallen; Dr. van der Sar onderzoekt thans alle kinderen intern, terwij Dr. Chateau twee kinderen de amandelen opereerde en de doofstomme kinderen onderzocht.

Teneinde een idee te geven van hetgeen op een normale dag met deze kinderen wordt gedaan, volgt hieronder een rooster.

5.30 Opstaan, baden en kleden; 8 — 8.30 ontbijt; 8.30 — 10 onderwijs; 10 — 10.30 speeluurtje; 10.30 — 11.45 onderwijs; 12 — 13 middageten; 13 — 13.45 rusten; 14 — 15.30 onderwijs; 15.30 — 17 lichaamsoefeningen, zonnebaden, spelen in de open lucht; 17 — 17.45 avondeten; 17.45 — 18.15 zingen en vertellen; 18.15 bedtijd.

Het onderwijs dat onder leiding staat van Soeur Hedwig, wordt zoveel mogelijk aangepast aan de omstandigheden waarin het kind verkeert en is dus zeer individueel. Getracht wordt echter om elk kind ten minste wát te leren, en zo zijn er reeds enige onder de jongeren die zover zijn, dat zij de beginlesjes in het lezen kunnen volgen, kunnen rekenen en zingen als de beste. Dat deze arbeid alle toewijding en opoffering van de zijde van de eerwaarde Soeur vraagt, behoeft geen betoog.

De verzorging, waaronder natuurlijk veel meer moet worden verstaan, dan bij de verzorging van een normaal kind zonder gebreken, berust geheel in handen van zuster Maria Höppner. En er valt heel wat te doen, en ook hier geldt voor de kinderen: „al doende leert men". Zij moeten hun ledematen leren gebruiken of benutten, zij het dan op een andere manier.

Het is aan de goede zorgen van genoemde zuster te danken dat de kinderen niet meer ondervoed zijn, veel in de frisse lucht verkeren, gemasseerd worden op medisch voorschrift kortom alles krijgen wat goed voor hen is.

De geestelijk adviseur besteedde veel tijd aan de kinderen en mocht het genoegen smaken aan één kind het H. Doopsel toe te dienen en aan vier de Eerste H. Communie uit te reiken. Mgr. P. I. Verriet diende aan vijf kindeen het H. Vormsel toe.

Het is een mooi werk. Bonaire stuurde reeds een jongetje Waar blijven de patiënten van de andere eilanden?

Huize Bethanië" op St. Eustatius.

Reeds in de maand Januari van het jaar 1944 waren de onderhandelingen aangevangen om te geraken tot de oprichting van een eigen tehuis voor ouden van dagen op het eiland St. Eustatius. Er waren veel moeilijkheden te overwinnen; de voorbereidingen werden met succes bekroond toen op 25 Maart 1945 een huis kon worden aangekocht.

Door het bestuur van het Wit Gele Kruis werden enige personen op St. Eustatius woonachtig aangezocht en bereid bevonden, om het bestuur te vormen voor dit nieuwe tehuis. Thans is dit als volgt samengesteld:

Pastoor van Teefelen, O.P., voorzitter; de heer C. E. Peterson, secretaris, en de heer H. E. Peterson, penningmeester.

Nadat de nodige reparaties waren geschied, waarbij de vereniging wel zeer te kampen had met de buitengewoon gebrekkige verbindingen tussen de eilanden onderling, kon het tehuis waaraan de naam Bethanië werd gegeven, op 18 November 1945 door Monseigneur P. I. Verriet, O.P. worden ingezegend. Op dezelfde dag werd het tehuis door Mgr. Verriet namens de vereniging officieel geopend.

Met het gouvernement was intussen een regeling getroffen, waardoor voor de on- en minvermogende oudjes een tegemoetkoming voor de verzorging werd verkregen. Het contract werd op 1 Augustus 1945 gesloten.

Pastoor van Teefelen smaakte het grote genoegen om de eerste vijf oude vrouwtjes — waarvan één reeds de negentigjarige leeftijd heeft bereikt — op 27 November 1945 in dit tehuis — voor welker tot standkoming hij zo zeer heeft geijverd — binnen te leiden.

Laten wij hopen dat dit werk op de Bovenwinden vele en goede vruchten zal afwerpen.

Contact met Nederland.

In de tweede helft van het jaar werd contact gezocht en gevonden met de Nationale Federatie van het Wit Gele Kruis te Utrecht. Een regelmatge uitwisseling van gegevens staat op het programma, terwijl het bestuur van de Federatie haar zeer gewaardeerde hulp heeft toegezegd bij de uitzending van personeel voor de verschillende afdelingen van onze vereniging.

Hulp van deze kant werd verleend aan de afdeling van het Wit Gele Kruis in de gemeente Tiel, voor een bedrag van 500 gulden.

Plannen voor de toekomst.

Het Wit Gele Kruis kondigt, der traditie getrouw ook dit jaar wederom haar plannen aan in de hoop op de jaarlijkse vergadering in 1947 aan de leden de algehele of gedeeltelijke vervulling daarvan te kunnen mededelen.

In het afgelopen jaar werden plannen gemaakt voor de oprichting van tehuizen voor ouden van dagen op de eilanden Bonaire en St. Maarten.

Deze plannen zijn reeds vergevorderd.

Op St. Maarten zullen de oudjes in het voormalige hospitaal en een daarachter gelegen gebouwtje worden ondergebracht. Met de reparaties is reeds een aanvang gemaakt.

Op het eiland Bonaire zal een nieuw gebouw moeten worden opgezet; daarvoor zijn de plannen gereed. Het wachten is, op de mogelijke uitzending van een eerwaarde Zuster uit Roosendaal, teneinde dit tehuis te kunnen leiden.

Het Russische tankschip Belgorod (achtergrond) komt de drijvende boeg van de Donbass, een ander Russisch tankschip, op sleeptouw nemen. De Donbass brak in tweeën op 520 kilometer ten Zuid-Oosten van Adak, Alaska, tijdens een storm. 14 Van de 15 man in dit deel van het schip kwamen om. De meesten die zich in het achterste deel van het schip bevonden werden gered.

Deze kinderen van Australische moeders en Noordamerikaanse soldaten wachten in het Noord westelijk station van Chicago, alvorens verder vervoerd te worden naar hun nieuwe woningen in zeven verschillende staten.

